

“La guerra demostra que la poesia és més necessària que mai”

Pere Rovira presenta demà ‘La mar de dins’ (Proa), un poemari “trist i més autobiogràfic del que voldria”, guanyador del premi Carles Riba

EDGAR CAPDEVILA

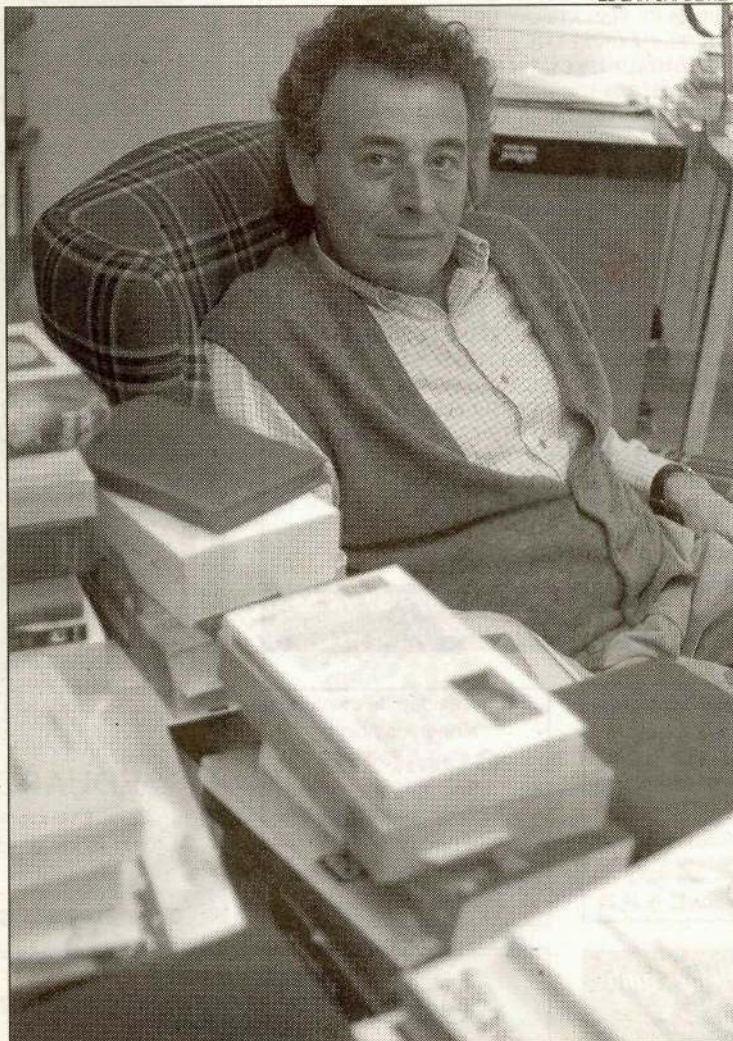
A. SÀEZ

LLEIDA

Pere Rovira diu que li ha sortit un llibre trist, tot i que en el primer poema brinda pels versos

que encara no ha escrit. *La mar de dins* és el poemari més autobiogràfic del professor de la Universitat de Lleida, pel qual va obtenir el prestigiós premi Carles Riba la passada edició de la Nit de Santa Llúcia. El va escriure entre el 1997 i el 2002, uns anys difícils per a Rovira, que va viure la mort del seu pare, del poeta i amic Javier Egea i de la filla d'un altre poeta amic, Joan Margarit. “Quan sents la mort tan de prop deixa de ser un tema. T’afecta molt directament, molt íntimament.” El poeta “del mig segle”, segons es defineix, ha madurat. “He envellit”, diu fent broma. A *La mar de dins* reflexiona sobre la seua condició de poeta. “Ignoren com es cremen/ les hores per un vers —que aquestes són les hores/ que salven el poeta, no la posteritat.” Assegura que no ha sigut deliberat, “però hi ha hagut un replantejament, perquè la poesia i la vida estan molt a prop. Es toquen”. No va escriure un llibre. “Mai ho faig.” Avança poema a poema. Sense presses. “Però si escrius seguint el fil de la teua vida, els poemes acaben tenint una coherència.” I *La mar de dins* encaixa com un puzzle. El títol és una metàfora dels “desastres sentimentals” que el porten de la calma a l’agitació i que l’artista Juan Vida ha interpretat en la portada. Però també el paisatge de molts dels poemes: el delta de l’Ebre. “Sóc totalment contrari al transvasament”, adverteix. Pere Rovira reivindica el paper social de la poesia. “La guerra demostra que la poesia és més necessària que mai.” No és retòrica, sinó una reflexió lúcida sobre la perver-

Pere Rovira, a l'estudi del seu domicili d'Alpicat.

sió amb què s’han utilitzat les paraules per llançar l’atac contra l’Iraq. “Parlen de fer la guerra per aconseguir la pau; de matar per defensar la vida. Les paraules perden el sentit i els poetes hem de lluitar perquè això no passi.” A Lleida no falten poetes. Poc abans que Rovira fos guardonat amb el Carles Riba, el seu amic Pere Pena va obtenir el Vicent Andrés Estellés. Després va ser el torn de Txema Martínez, guanyador del Ciutat de Palma. Una coincidència “que hauria de ser una

alegria per a la ciutat”, en què porta mitja vida. Això sí, no es considera un autor de Ponent. Tampoc creu en les generacions. “Només tinc dos amics més grans que jo: Joan Margarit i Jordi Pàmias.”

El llibre es presenta demà

El Cafè del Teatre de l’Escorxador acollirà demà a les vuit de la tarda la presentació de *La mar de dins*, que anirà a càrrec de Txema Martínez, Pere Pena, Emili Bayo i l’editor Isidor Cònsul. ●